

Nr 81.

Av herr **Holmgren**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående vidtagande av anordningar till viss lättnad för skattskyldig i fall av dubbelbeskattning.

Det inträffar ofta — i synnerhet när en person avflyttat från en kommun och inflyttat i en annan — att han blir taxerad till beskattning för samma inkomst och förmögenhet på två olika ställen. Jämlikt gällande författningar äger han då att på bägge ställena erlagga skatt, men erhåller restitution å det skattebelopp, som oriktigt blivit honom påfört, sedan frågan om, var han rätteligen bör beskattas, blivit avgjord. Genom förordningen den 12 maj 1922 om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen vidtogos anordningar i avsikt att åstadkomma en snabbare handläggning av mål av ifrågavarande beskaffenhet, därigenom att de kunna avgöras i lägre instans (den s. k. lilla prövningsnämnden). I fråga om mål, som beröra två olika län, gäller emellertid allt fortfarande, att de skola hänskjutas till kammarrättens prövning. Som bekant är kammarrättens arbetsbörda betydlig, och antalet balanserade mål därstädes uppgingo vid årsskiftet till omkring 20,000. Härav är uppenbart, att en betydligt lång tid — flere år — kommer att förflyta, innan ett dit hänskjutet mål kan bliva avgjort, och det av den skattedragande erlagda måhända lånevägen erhållna skattebeloppet restituerat.

Ett sådant förhållande innebär en avsevärd olägenhet för skattebetalaren. Under den tid, då krigskonjunkturskatt utgick, kunde sammanlagda skattebeloppet uppgå ända till 70 % av årsinkomsten. Skulle ett sådant belopp utgöras på två olika ställen, inses ju lätt, att en dubbelbeskattning, vartill skattebetalaren måhända varit alldeles oskyldig, helt enkelt kunde för honom bliva ruinerande. I detta hänseende äro visserligen förhållandena numera väsentligt bättre, då skattebeloppet svårligen om i något fall kan uppgå till en så hög procent av årsinkomsten, men allt fortfarande kvarstå vid dubbelbeskattning olägenheter, som kunna på det allvarligaste inverka på den enskildes ekonomi.

I skrivelse nr 167 den 11 maj 1921 anhöll riksdagen, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning rörande vilka åtgärder, som lämp-

ligen böra vidtagas för åvägabringandet av en rationell skatteuppbörd. Det synes mig emellertid, som om den av mig här väckta frågan skulle ligga vid sidan av en dylik utredning. Ej heller råda de i förordningen den 12 maj 1922 utfärdade bestämmelserna angående lindring i besvärshänseende bot härpå.

En rationell lösning av ovan framhållna olägenheter synes mig vara föreskrift därom, att den som blivit dubbelbeskattad endast behöver erlägga den dubbeldebiterade skatten på ett ställe.

På grund av det ovan anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa, att Kungl. Maj:t i samband med tillämnade utredningar rörande taxerings- och debiteringsförfarandet ville taga i övervägande i vad mån anordningar kunna vidtagas, så att den skattskyldige, i fall av dubbelbeskattning, endast skall behöva erlägga den dubbeldebiterade skatten i en av de kommuner, där han blivit debiterad.

Stockholm den 20 januari 1923.

Bj. Holmgren.